

Bài viết này của tôi sao buồn quá, nhưng biết làm sao được, bởi vì đó là sự thật, cho tôi viết một lần này thôi, như như viết một kỷ niệm, một kỷ niệm rồi rồi.

Anh ! tháng mười mùng mười a,
Hoa táo hoa lê nở trên vòm,
Quê nhà thăm thẳm sau rừng núi,
Em mở lòng xem lại viết thơ em,
Anh ! tháng mười sáng mùng mười m,
Sao em nhìn mãi chông chênh quê,
Hay sáng thành lại tra vào mắt,
Mặt khuất trong em mở mắt ra.

Sau khi đọc bài thơ này của Nhà thơ Trần Mạnh Tú, trong lòng tôi chợt cảm thấy bàng hoàng thật thật. Đã 37 tháng trôi qua, bao nhiêu nỗi đau đã chảy qua cửa, viết thơ trong lòng tôi vẫn còn âm ỉ, tôi nghĩ nó sẽ chẳng bao giờ lành cho tôi ngày tôi nhắm mắt. Ba mươi bảy năm viết thơ, đám sĩ quan trẻ chúng tôi chỉ mới ngoài 20, đến nay đâu đã làm chim béc, “cùng một lần bên trái là đời”, sau của Đồi hồng thơ tháng mười năm 75, lũ chúng tôi tên mác khắp bốn phương trời: “*Thơ ng thi đang còn nằm trong các Shop may tại Santa Ana Cali, thơ ng đang làm bãi bàn Paris, thơ ng đang chặn cửa New Zealand, thơ ng thi đang cất cánh Texas, và cũng có thơ ng đang đi xích lô Sài Gòn*” (trích). Mười năm đến ngày 30-4, tất cả chúng tôi đâu bàng hoàng ngơ ngác như kẻ mất hồn. Không còn ai trách cả chúng tôi hết, chỉ có chúng tôi tự trách mình, chúng tôi đã làm gì cho Tổ quốc?

Trên năm 75, tôi là người lính trong hàng ngũ Quân đội Miền Nam, với cấp bậc thấp nhất là Thiểu Úy, với chức vụ nhất là Trung đội trưởng, ngoài sự lo lắng cho sự sống mà tôi lãnh hàng tháng, tôi không hề nhận được bất cứ bổng lộc nào từ phía “trên dưới”. Tôi chỉ là một người lính vô danh tầm thường như trăm ngàn người lính khác, ngoài cuộc sống gian khổ và hiểm nguy, chúng tôi không có gì hết, kể cả hạnh phúc riêng tư của chính mình. Cho nên, tôi không hề có một một tờ giấy nào viết hào quang của ngày tháng cũ, và tôi cũng không muốn tiếp tục một hành trình “Viết Nam Cộng Hòa kéo dài”. Tôi viết như để tiếp tục những kỷ niệm, những đồng đội của tôi đã nằm xuống cho tôi được sống, rồi lại nhìn hàng trăm ngàn người đã chết để chúng ta có cuộc sống ngày hôm nay thì ngoài ngoi này.

Mùa Hè năm 1972, ngườ i Mi n Nam th i y g i là Mùa Hè Đ a, m n cái tên t T p bút ký chi n tr ng r t n i ti ng c a Phan Nh t Nam. Mùa Hè đ a năm 72 là năm Quân đ i c a hai mi n Nam-B c d c s c đánh m t tr n chi n sinh t , bên nào ki t l c bên đó s b i vong. Niên khóa năm 71-72, tôi là Sinh viên Ban S Đ a thu c Đ i H c Văn Khoa Saigon, năm đó tôi đi h c trong m t tâm tr ng b n ch n không sao t đ c, và tôi cũng không còn tâm trí đâu đ mà h c hành, tin t c chi n s t các m t tr n g i v d n d p, lúc đó b n bè tôi l p ch t l p b th ng, lú l t kéo nhau v . Sau này ng m nghĩ l i, tôi th y mi n Nam lúc đó không còn sinh khí n a, nh ng bài hát ph n chi n c a Tr nh Công S n đ c h tr b ng ti ng hát ma quái Khánh Ly, đã làm băng ho i chán ch ng c m t th h thanh niên th i đó. Ngoài ra, còn khá nhi u nh ng bài ca nh ng ti ng hát đã đâm th u lòng ng i “*anh tr v trên đôi n ng g , anh tr v b i t ng c t chân, anh tr v hòm g cài hoa, trên tr c thăng s n màu tang tr ng...*”

T i sao trong m t đ t n c đang có chi n tranh mà có nh ng đi u k l này xu t hi n. Đi m Tr i báo tr c ch ng?

Chính quy n Mi n Nam sau đó ra l nh t ng đ ng viên, t t c các nam sinh viên đ u ph i nh p ngũ, tr nh ng ng i xu t s c. Lúc đó nh ng gia đình có ti n c a, h ch y đôn ch y đáo lo cho con cái c a h chui vào ch này chui vào ch n , mi n sao kh i ra m t tr n. Đ i v i h , chuy n ngoài m t tr n là chuy n c a ai khác, không liên quan gì đ n gia đình h H ng ngày h xem TV th y c nh khói l a ng p tr i, ng i ch t hàng hàng l p l p, h coi đó là chuy n đ u đ u, ch ng ăn nh p gì t i h . Còn tôi thì ng c l i, tôi mu n ra m t tr n càng s m càng t t, hình nh đ nh m ng đã an bài cho tôi. Trong bài “Đ i bác ru đêm” c a Trinh Công S n có m t câu r t “đ c”, “*đ i bác đêm đêm đ i v Thành ph , ng i i phu quét đ ng đ ng ch i đ ng nghe*,” tôi chính là ng i phu quét đ ng đó. Ti ng đ i bác đã làm lòng đ tôi nôn nao, tôi mu n ra m t tr n đ chia l a v i nh ng ng i b n cùng th i v i tôi, đ ch u chung kh n n v i đ ng bào tôi, trong nh ng ngày tháng điêu linh nh t c a đ t n c. Ti ng đ i bác đã m i trong lòng tôi, kéo dài mãi t ngày đó cho t i t n bây gi .

Th r i cũng đ n phiên tôi nh p ngũ, giã t Tr ng Văn Khoa v i Đ i Gi ng Đ ng 2 bát ngát, giã t nh ng bài gi ng r t lồi cu n c a Linh M c Thanh Lãng, c a Giáo S Nguy n Th Anh, thoi nhé giã t h t nh ng c v ng c a th i m i l n. Tôi trình đi n Khóa 4/72 t i Tr ng B Binh Th Đ c, năm đó quân tr ng Th Đ c ch a không xu các thanh niên nh p ngũ nên đã đ a m t s ra th hu n ngoài Tr ng Đ ng Đ Nha Trang, toàn b tinh hoa c a Mi n Nam đ c t p trung vào hai quân tr ng này, Mi n Nam đã vét c n tài nguyên nhân l c đ đ a vào cu c chi n.

Vào quân tr ng, Khóa 4/72 toàn là các sinh viên các tr ng ĐH t h p v đây, chúng tôi làng xoàng tu i nhau nên đùa vui nh T t, tu i tr mà, lúc nào cũng vui cũng ph i ph i yêu đ i, chuy n ngày mai đã có Tr i tính. Th i gian 6 tháng quân tr ng gian kh sao k xi t, b i vì s hu n luy n nh m bi n đ i m t con ng i dân s thành m t ng i lính th c th là đi u không đ n gi n. Không ph i ch có các ki n th c v quân s , mà còn t o đ ng m t c th gang thép,

rèn luyện gian khổ suốt ngày đêm, suốt ngày nóng nung ngổ ngáo hay mưa dầm bão táp. Trong 5 tuần đầu tiên vào trại, gọi là giai đoạn “huấn luyện”, đây là giai đoạn kinh hãi nhất trong đời lính mà cả chúng tôi. Hàng ngày chúng tôi tuân phục sự chỉ huy điểu khiển của các huynh trưởng khóa đàn anh, khi ra lệnh hét lên nghe kinh hoàng suốt vía, họ nghĩ ra đủ mọi hình phạt đối phạt chúng tôi bỏ lê bò cày, trong giai đoạn này chúng tôi có chuyện không dám đi... các huynh trưởng quản chúng tôi sáng sớm thì chỉ thị, buổi trưa là chúng tôi ngổ ngáo, buổi tối không còn biết gì nữa hết. Sau 5 tuần huấn luyện, ai vượt qua được, sẽ tham gia lớp Alpha, để chính thức trở thành Sinh Viên Sĩ Quan. Ngày cuối cùng Vũ Đình Trường đưa nhàn cái lon Alpha vào vai áo, chúng tôi cảm thấy rất hào hứng, vì đã lập một công là tự mình chính mình trở thành một người lính, không còn hèn yếu trước những kẻ xa lạ nữa. Khi chúng tôi quá quen thuộc với các bài tập như: bài Cây Đa, bài 30, bài Nhà Xếp, bài Bàn Nồi... cũng là lúc sắp đến ngày ra trại. Gần cuối khóa, chúng tôi còn phải vượt qua những bài học cam go như bài đi đi về về sông, bài đi đi hành dã trại... Cuối cùng điểu khiển mà chúng tôi mong đợi rất lâu, đó là ngày làm lễ ra trại, tất cả chúng tôi trong quân phục Đồi L, xếp hàng ngay ngắn tại Vũ Đình Trường, rồi một tiếng hét vang dội của Sinh Viên Sĩ Quan chỉ huy buổi lễ: *“Quì xuống các SVSQ”*

, sau khi đó các bài tuyên thệ và được gọi tên Chuẩn Ủy, tiếng hét chỉ huy lên cao lên một lần nữa:
“Đồi lên các Tân Sĩ Quan”

. Trong số chúng tôi có những người mà những cái lon mới được gọi tên lên vai, đã đánh đập những bài tập bao giờ gian khổ sao kể xiết.

Ngày hôm sau chúng tôi tiếp lên hai trại để chuẩn bị, tôi phiên tôi lên chuẩn bị có một điểu khiển làm tôi nhớ mãi. Được trại tổ chức buổi phân chia về các đơn vị, tôi được phân vào Sư Đoàn 7 cho gọi Sài Gòn, buổi chiều Ông Trường sẽ được phân trách nhiệm buổi chiều ra đi bàn: *“Chuẩn Ủy nên chuẩn bị Sư Đoàn 9 vì vùng trách nhiệm như hôm nay, Đ 7 trách nhiệm vùng Cái Bè Cai Lậy rồi tiếp nối”*

. Oái oăm thay ngày hành quân điểu khiển của tôi là vùng Cái Bè, buổi chiều đơn vị tôi tăng cường cho Đ 7.

Tôi trình diện Ban Chỉ Đạo Lữ Đoàn 9 tại Vĩnh Long. Đ 7 này có 3 Trung Đoàn: 14, 15 và 16. Tôi được đưa vào Trung đoàn 14. Tôi đi mang vác ba lô vào trung đoàn 14 đang hành quân vùng Cái Bè. Từ Sài Gòn qua Ngã ba Trung Lương, chúng tôi thêm một đơn vị xa lạ thì tại Cai Lậy rồi tại Cái Bè, xong quẹo một chút, chúng tôi tít mù vào sâu bên trong khoảng 20 cây số, tôi cuối cùng điểu khiển thì gặp một cái xã mang tên Hồ M, ngay tại đây chính là cái ruột của Đ 7 Tháp Mười, lính tráng hành quân vùng này nghe cái tên Hồ M là điểu khiển xa lạ. Không hiểu sao, người địa phương gọi là có một người dân sống sinh sống bằng nghề nông rất giàu phú. Đám Tân SQ chúng tôi sau khi trình diện Trung Đoàn trại điểu khiển thì được gọi là Ban Chỉ huy vài hôm để tiếp làm quen với cách làm việc của nơi này. Sau đó Ban Quân Sự phân chia về các đơn vị. Về Sĩ Quan Quân sự họ có Chuẩn Ủy nào tình nguyện về Đ 7 Đ 7 Trinh Sát hay không? Tôi đáp nhàn. Nói theo kiểu Cao Xuân Huy trong *“Tháng Ba Giây Súng”*

tôi chuẩn bị đơn vị tác chiến thi đấu này, mà trong lòng không có một chút oán thù nào về phía bên kia, mà chỉ vì cái máu nông nghênh của tuồng trại, và kể đó là bị kích thích bởi cảm

giác mnh c a chi n tr ng.

Mt Trung Đoàn B Bình có 3 Ti u Đoàn và 1 Đ i Đ i Trinh Sát, đám chúng tôi có 12 th ng, đ c phân chia v các Ti u Đoàn, ch có mình tôi v Trinh Sát. Sau khi chia tay sên c xong, chúng tôi ra đi bi n bi t, h u nh không còn g p nhau n a. ĐĐ/TS cho ng i lên đ n tôi v trình di n Đ i Đ i Tr ng, lúc đó đ n v đóng ngo ài căn c a Trung Đoàn. Trung Úy Đ i đ i tr ng có bi t danh là Đ i Bàng, dáng ng i cao to trông r t đ đ n, c p m t tí hí luôn luôn nhìn ch m ch m tóa a, giọng nói g m g trong h ng, t t c đ u toát ra m t nét uy phong làm khi p s ng i đ i di n (trong đó có tôi). Tôi đ ng nghiêm chào trình di n theo đúng quân phong quân k : “*Chu n úy NĐC, s quân 72/150181, trình di n Đ i Bàng*”. Ông ta nh ng m t nhìn tôi, trên g ng m t hình nh có nét th t v ng (mãi v sau này tôi bi t đ i u đó đúng nh v y). Nhìn tôi m t hí, r i ông ta phán cho tôi m t câu nh đ i:

“*Anh v làm Trung đ i Phó Vi n Thám*”

. Tr i đ t, tôi nghĩ th m, cái b ng t t nghi p c a tôi là Trung đ i tr ng, mà giao cho tôi làm Trung đ i phó là sao nh? Lúc đó tôi không bi t r ng làm Trung đ i phó là còn may, các Sĩ quan v sau n a có khi còn làm Tr ng toán Vi n thám, thi t là ch t đ .

Đai Đ i lúc đó có kho ng trên trăm ng i, đ c chia làm 2 Trung đ i Trinh Sát và 1 Trung đ i Vi n Thám. Các Sĩ quan Trung đ i tr ng ra tr ng tr c tôi vài khóa mà trông r t ng u, u ng r u nh điên đ ng th i nói năng r t b t m ng. Còn lính tráng n a ch , tôi nhìn h mà s l m, h đ c tuy n ch n t các n i khác v đây, nên trông r t khi p h n, ph n l n h là g c nhà nông, ch bi t đ c bi t vi t là nhi u. L m t đ i u là t t c nh ng ng i lính này đ u đ i v i tôi r t l đ , có l phát xu t t k lu t quân đ i ch ng? Sau m t th i gian s ng g n g i v i h , tôi th y h là nh ng ng i r t đáng m n, th t thà ch t phác, r t tôn tr ng nghĩa tình, m t khi h quí tr ng m t c p ch huy nào thì h s n sàng x thân, h hoàn toàn không đ s nh tôi nghĩ lúc đ u.

Vài hôm sau, g p b a Đ i đ i t t u đông đ , Đ i Bàng đ a tôi ra gi i thi u tr c ĐĐ, r i b o tôi phát bi u. Tr i đ t i! Tôi run quá, hai đ u g i c run l y b y, tôi có bao gi nói chuy n tr c m t đám đông trông khi p h n nh th này bao gi đâu, cho nên tôi ng ng ngh u l m, v a nói v a ngó xu ng đ t, không dám ngó m t ai, b n l n nh cô dâu m i v nhà ch ng, bây gi nghĩ l i tôi không còn nh tôi nói cái gì n a, nh ng tôi v n nh ti ng ch c l i b c mình c a Đ i Bàng đ ng sau l ng tôi, nói đ c ch ng 10 phút thì tôi h t h i h t s c, Đ i Bàng ph i ra l nh gi i tán đám đông. Ông gi n đ kéo tôi ra ch v ng, r i h t hàm h i tôi:

“Chu n Úy t t nghi p Tr ng Sĩ quan nào v y? “

Tôi biết ngay là có chuyện không ổn, bởi vì khi ông xếp gọi mình bằng cấp bậc là tại hạ đến nơi rồi. Tôi đáp:

“Tôi tốt nghiệp tại Trường Sĩ Quan Binh Thụ Địch”.

Ông ta bèn xán cho tôi một câu hỏi dài:

“Vậy mà tôi từng nghe Chu Văn Úy tốt nghiệp Trường Sĩ Quan Nhân chứ!”

Tôi nghe mà choáng váng mặt mày, ông ta đã đi nhầm trúng tên huyết của tôi, vì họ còn là Sinh viên Sĩ quan trong Trường Địch, chúng tôi coi là điếu số nhóc, khi bước trên mộng là Sĩ Quan Nhân. Tôi hôm đó khi đi nghe tôi buồn lắm, hình như tôi bị quăng vào môi trường sống không phù hợp với mình, một nơi chốn mà tôi chưa từng biết bao giờ, bởi lẽ trường này tôi chỉ là anh học trò, bấy lâu chỉ làm bạn với sách vở, với bạn bè với trường lớp. Bây giờ giữa chúng ta quân này, tôi bằng lòng biết lên như cái gì đó không giống ai. Lúc đó, tôi nhớ Ba mẹ tôi ở nhà, và tôi nghĩ mình ra một điếu số, ăn chén cơm của Ba Mẹ tôi sao mà sung sướng quá, bởi lẽ Ba Mẹ chỉ học số nhóc tôi, còn khi ra đi, ăn chén cơm của người đi đi sao đây cay đắng, tôi lòng lìa a nấc cọt.

Tôi về làm Phó cho Chu Văn Úy Trường Sĩ Quan Hoàng Thụ, khóa 3/72. Anh ta là người trí thức có bằng Cử nhân CTKD, thấy tôi cày cào, anh ta thấy tình kêu gọi giúp đỡ cho tôi một chuyện. Chiều hôm đó, tôi đi gặp một chuyện khôi hài đáng khóc đáng cười, không sao quên được. Chiều đi, lính tráng kéo ra bờ sông tắm giặt, tôi cũng đi tắm như họ, thay vì nhẩy ào xuống sông bởi tôi nhẩy như người nhẩy, nhẩy tôi lại rồi đứng a nên đứng trên bờ cầm nón sút mức nước sông mà xối lên người. Tắm một hồi, tôi cảm giác có cái gì đó là lạ, nhìn quanh thấy mọi người chăm chú nhìn tôi, và xem xì bàn tán chuyện gì đó, rồi bỗng nhiên có đám người rộ lên, có tên lính lên tiếng: *“Sao Chu Văn Úy không xuống tắm như tôi mà đứng chỉ trên bờ, ý trời ơi! Sao da của Chu Văn Úy trắng nõn như da con gái vậy?”*. Tôi ngạc nhiên điếng người, máu chảy rịn rịn trên mặt, mũi chui xuống đất mà trốn cho đi xa họ. Vậy mà đã hết đâu, có cái ông Trường Sĩ già đứng gọi, còn dặn cho tôi thêm một chút: *“Ý cha! cái bàn chân Chu Văn Úy sao mà đẹp quá, bàn chân này có sung sướng lắm đây!!!”* Thiệt là khổ cho cái thân học trò của tôi, hết làm Sĩ Quan Nhân, bây giờ lại giữa con gái, thiệt là chán.

Đi Lính

Tác Giả: NĐC

Thứ Năm, 12 Tháng 7 Năm 2012 06:39

Miền Tây là vùng đất nòi danh sinh lý. Hòu M là nòi đã tiếp đón tôi trong những ngày đầu vào đất, cũng là nòi sinh lý ghê khiếp. Dân trong xã ngọ i ta cất nhà đất kinh Tếng Đc Lc, c kh i mí v n là ruộng lúa s ngọt ngàn. Sáng sớm, lính tráng lo c m n c xong xuôi là bắt đầu nait n t lên đ đ ng, súng đ n ba lô trên vai, đ tham đ cu c hành quân th đ ng ngày, b c ra kh i mí v n là bắt đầu i ruộng, tr c tiên n c đ n ngang đ u g i, r i khi qua những trảng sâu, n c cao t i ng c, và c th qu n áo t s ũng t sáng t i chi u, cho nên qu n áo t i tôi nhu m phèn vàng ch ch, trong r t k quái.

Khi quân tr đ ng tôi đ đ ng n i gian kh c a ng i lính là cao nh t, sau khi ra đ n v tôi m i th y đ c r ng, n i kh quân tr đ ng ch là khúc đ o đ u, không th m thía gì so v i ngoài th c t . Vùng Hòu M là vùng lúa s nên r t ít b ruộng, khi đ t chân xu ng ruộng là ph i đi m t m ch t i b bên kia cách xa vài cây s , không ng ng gi a đ đ ng đ c. Đ t ruộng ng i dân h cày x i lên t ng t ng to nh nh trái đ a, ng n ngang l ch , và n c l p x p. Tôi v a đi v a l a th đ đ t chân xu ng, sinh lý bám ch t nên rút bàn chân lên th t khó nh c, m t tr i r i ánh n ng gay g t, m hôi tuôn ra đ m đ i, lúc đ u tôi còn lý tay áo g t m hôi, sau c đ m c, m hôi nh l n t n lên m t ruộng. Đó là tôi mang ba lô r t nh , ch có qu n áo đ đ c cá nhân, còn l đ ng th c l u v ũng đã có đ t mang vác ph . Tôi ng qua những ng i lính đi chung quanh, th y h mang vác r t nh c nh n, h ph i o n l ng mang l u v ũng, súng đ n, mìn b y, g o, cá khô, đ h p, m m mu i... Ng i thì đeo trên ba lô cái n i, ng i thì mang cái ch o, h l ng l b c đi, tôi không h nghe m t l i than van nào h t, h c n rằng l i mà cam ch u, có than van cũng không ai nghe. Khi đi t i b kinh t t đ ng xa, áo tôi t s ũng m hôi, cho đ n n i, tôi c i áo ra v t, m hôi ch y ra r òng r òng. Tôi m t mu n đ t th , bèn n m v t xu ng đ t, tôi m c k h t m i đ i u, không còn bi t tr i trảng gì n a h t, lúc đó tôi nghĩ có ai b n cho tôi m t phát súng ân hu , ch c còn s đ ng h n, đ i lính sao mà kh quái!

Theo Đc San C An T Nguy (câu này là châm ngôn c a Tr đ ng BB Th Đc) phát hành t i San Diego, thì Quân Tr đ ng này đã đ o 55 ngàn Sĩ quan, trong s đó có 15 ngàn SQ đã t tr n, và không đ i 10 ngàn ng i đã tr thành Ph -binh th đ ng t t. Trung đ i tr đ ng là ch c v đ u tiên c a Sĩ quan m i ra tr đ ng, và là ch c v duy nh t ch huy b ng mi ng (các c p cao h n thì ch huy qua máy truy n tin). Khi xung phong chi m m c tiêu, Trung đ i tr đ ng cũng ôm súng ch y ngang hàng v i lính, khi đ óng quân phòng th đ m, Trung đ i tr đ ng cũng n m ngang v i lính. Tr c m t Trung đ i tr đ ng không có b n n a mà ch có phía bên kia. Cho nên lính đ ch t thì Trung đ i tr đ ng cũng đ ch t y nh v y, súng đ n vô tình nên không phân bi t ai v i ai, quan v i lính đ u bình đ ng tr c cái ch t. Đó là lý do gi i thích t i sao Chu n úy m i ra tr đ ng ch t nh r là vì th . V y mà tôi còn làm Trung đ i phó, không bi t nói sao n a.

Có m t b a, tôi l i hành quân v i đ n v , đang bì b m l i sinh, thì t ng súng n r lên phía tr c, Trung đ i t n ra, tôi cùng Chu n úy Th ng và đám đ t t p vào m t l ùm chu i khá l n. Tôi đ ng đó nhìn tr i hiu qu nh m t h i r i b ng th y làm l sao th y C/U Th ng im l im không có l nh l c gì c . B ng tay lính Truy n tin nói v i C/U Th ng: “Đ i Bàng kêu C/U lên trình đ n

g p. "
 thì lính Truy n tin l i b o tôi:

C/U Th ng b đi m t đ n,

"Đ i Bàng mu n g p C/U Châu"

. Tôi c m ng nghe áp vào tai, thì nghe Đ i Bàng ch i x i x , gi ng Ông l ng l ng m t cách gi n đ , té ra là do C/U Th ng quá s nên không dám t n công, ông hét lên b o tôi:

"Nè! C/U Châu, tôi giao Trung đ i l i cho ông, ông có dám đ n quân lên đánh m c tiêu tr c m t hay không?"

Tôi nghe mà s mu n "té đái", run l p cà l p c p, r i tr l i ông xin tuân l nh. Tôi tháo ba lô quăng lên b ru ng cho nh ng i, r i vói tay l y kh u súng tr ng c a ng i lính bên c nh, mi ng ch k p kêu l n:

"T t c theo tôi"

. Lúc đó tôi "quíu" quá, nên không nh bài b n chi n thu t nào mà tôi t ng h c quân tr ng, tôi xông lên v a ch y v a b n v a la (không bi t là cái gì n a). C trung đ i ho ng h t s tôi b b n ch t, nên cũng vùng đ y ch y theo tôi. Phía ng i anh em bên kia, th y tôi ch y đ n đ u r t hung hãn, t ng tôi b điên, bèn l p t c tháo lui, trong lúc v i v h còn quăng l i t ng tôi m y cây súng n a ch . Tôi thanh toán m c tiêu ch đầu ch ng 10 phút, ai cũng t ng tôi gan đ , ch đầu bi t r ng tôi làm th vì quá s ông x p c a mình. Thi t là khôi hài. Đ i Bàng kéo quân lên ông nhìn tôi g m g m, có l ông ch a th y m t Sĩ quan nào l p chi n công "khùng điên ba tr n" nh tôi. H t c n gi n, ông tr quy n ch huy l i cho C/U Th ng, tôi tr v v trí cũ.

Sau đó tôi đ c đi u qua các Trung Đ i khác, ph trách công vi c t m th i cho các Trung đ i tr ng đi phép hay b th ng... M t đi u may m n cho tôi, (hay Tr i đ i k kh kh), khi tôi n m quy n t m th i đó, nh ng tr n đánh mà tôi tham đ , tôi đ u hoàn thành nhi m v c a mình m t cách t t đ p. Đ i Bàng đã nhìn tôi b ng c p m t đ ái ng i h n ngày đ u m i g p tôi. Đ i Bàng sau đó đ c thuyên chuy n qua m t đ n v khác và m t Đ i Bàng m i đ n thay th . Ông Trung úy m i đ n này có dáng đ p th sinh, ăn nói nh nh , khi n tôi r t có c m tình. Trong b a nh u bàn giao ch c v , Đ i Bàng cũ gi i thi u các Sĩ quan trong đ n v cho ĐB m i đ c bi t. Sau khi đi m m t 3 Trung đ i tr ng, cu i cùng ông ta ch tôi là m t Trung đ i phó, r i đ a ra m t nh n xét làm s ng s t m i ng i: "Đây là m t tay Sĩ Quan xu t s c, m t tay ch i t i b n..."

Hai ng i s ng s t nh t hôm đó là tôi và ông Đ i Bàng m i. Đ i v i tôi, tôi ch c g ng làm tròn nhi m v c a mình và cũng không h mu n b n ch i v phía tr c. Đ i v i ĐB m i, ông ta l y làm l là ph i, b i vì ông c ng SQ xu t s c nh t ph i là m y ông Trung đ i tr ng, sao l i là cái ông Trung đ i phó trông h t s c ng ng n này. Tôi cũng không ng , cái l i nh n xét đó đã đ y tôi vào m t khúc ngo t khác, đ y hung hi m ch t ng i.

M t th i gian ng n sau đó, tôi đ c Đ i Bàng m i c t nh c lên làm Trung Đ i tr ng th c th . Tham đ h t tr n đánh này đ n tr n đánh khác, đ s ng còn, không còn con đ ng nào khác, tôi ph i "đ ng nã" đ n cao đ cho công vi c c a mình. Càng ngày tôi càng đ t đ c s tin c y cao n i c p Ch huy, chính đi u đó đã đ y Trung đ i tôi vào n i T đ a. Khi Đ i đ i ti n quân vào n i nguy hi m, Trung đ i tôi đ c l nh đi đ u, và khi rút quân t n i đó, Tr.đ i tôi đ c l nh bao chót. Khi t n công tôi đ c giao ch khó g m nh t, và khi phòng th Trung đ i tôi đ c

n m v trí n ng n nh t. Ng i ta th ng nói: “Nh t T ng công thành v n c t khô”, tôi không phải là T ng, chỉ là m t Sĩ quan có c p b c và ch c v th p nh t, nh ng lính tráng d i quy n tôi đã ch t la li t, có khi ch t nhi u đ n n i, tôi ch a k p nh m t ng i lính c a mình n a. B i s tin c y c a Đ i Bàng dành cho tôi, mà Trung đ i tôi phải gánh ch u nh ng tai ng này. Ông ta r t quý m n tôi, ông ch a h quát m ng tôi m t ti ng n ng i, có món nào ngon ông sai đ t đ i m i tôi đ n cùng ăn v i ông, có Huy ch ng nào quý giá, ông cũng u tiên dành cho tôi. Ông quý tôi nh v y vì ông bi t r ng, n u ông c s d ng tôi nh v y, tr c sau gì tôi cũng ch t. Làm sao tôi s ng n i, khi xưa quân đi h t m t tr n này đ n m t tr n khác, mà toàn là nh ng n i đ u sóng ng n gió. V y mà tôi s ng, m i k .

Khi v đ n v này, tôi có đ c m t s may m n là đ n v l u đ ng kh p các t nh Mi n Tây. Khi đ u c a tôi t i Cái Bè -Cai l y v i các đ a danh n i ti ng nh H u M , M Ph c Tây, Bà Bèo, Láng Bi n... T Cai L y đ i v h ng B c kho ng 60 cây s là t i M c Hóa, t Tuyên Nh n kéo qua Tuyên Bình, có m t ch t n cùng tên Bình Th nh Thôn, đây là m t trong nh ng chi n tr ng ác li t nh t c a đ ng b ng Sông C u Long. T n i này chúng tôi ng i thi t giáp bằng ngang qua Đ ng Tháp M i đ t i H ng Ng , và chính cái lúc bằng ngang này, tôi m i bi t rõ v Đ ng Tháp M i, đây là m t vùng đ m l y kinh s nh t, đi su t 1 ngày v i xe thi t giáp, tôi không th y m t cây c nào m c n i ngo i tr lo i cây bàng (m t lo i cây h c dùng đ t chi u), không có m t bóng chim, không có m t con cá, n c phen màu vàng ch ch, tóm l i không có 1 sinh v t nào s ng n i trong vùng này, đ ng nói chi đ n con ng i. Vùng đ m l y dài ngút m t đ n chân tr i, khung c nh im lìm đ n ghê r n. R i M Tho, chúng tôi băng ngang Sông Ti n b i phà M Thu n, r i băng ngang Sông H u v i phà C n Th , xuôi theo l t i Cái Răng – Ph ng Hi p, r i r vào Phong Đ i n – C u Nhím, tôi ng c nhiên tr c m t vùng đ t giàu có t t b c này. đ đây ng i dân sinh s ng b ng v n cây ăn trái, sáng s m ghe ch trái cây ch y l nh trên m t sông đ đ n đ i m t p trung giao hàng đ i các n i, nhà c a i mi t v n mà trông r t b th . R i chúng tôi đ n Phong Phú-Ồ Môn, ti n sâu vào bên trong chúng tôi đ n Th i Lai – C Đ , s trù phú không sao k x i t, có khi chúng tôi ng i T c-ráng đi t Th i Lai đ n C Đ , 2 bên b kinh nhà c a nguy nga tráng l , không h có nhà tranh vách đ t nào c , nhà nào cũng có xe máy cày đ u tr c sân. Tuy nhiên vào sâu h n n a, chúng tôi cũng g p nh ng vùng hoang vu nh Bà Đ m -Thát Lát, dân chúng t n c đ i h t, nhà c a hoang ph , trông r t âm u r n ng i.

Trong t t c nh ng vùng mà tôi đã đi qua, có m t vùng đ t h t s c l lũng, và là m t n i đ i v i tôi đ y p k ni m, v a thích thú v a bu n r u. M i khi h i t ng v m t th i chi n tr n, tôi đ u nh v n i y. Cu c chi n đã ng ng 37 năm qua, v y mà tôi ch a h m t l n nào tr v l i n i chi n tr ng x a, đ th p m t nén h ng t ng m nh ng đ ng đ i c a tôi đã n m xu ng n i này.

Mùa Khô năm 74, Đ i Đ i chúng tôi đ c tr c thăng b c t phi tr ng Cao Lãnh, đ xu ng m t cánh đ ng bát ngát n m c nh biên gi i Campuchia. Trung đ i tôi nh y líp đ u. Khi xu ng t i đ t tôi h t s c ng c nhiên v vùng đ t n i đây. Cánh đ ng khô kh c và ph ng lì, không h có m t

bờ ruộng nào cũ (sau này tôi đi c bi t đây là vùng n c n i, khi n c t Bi n H tràn v , thì không có bờ ruộng nào ch u đ ng n i, nên ng i ta cũ đ tr ng tr n nh v y, ruộng cũ a ai ng i đó bi t). Trên cánh đ ng l i có r t nhi u gò n i lúp xúp p kh p n i. Khi Trung đ i tôi r i kh i tr c thẳng, tôi l p t c ra l nh ti n quân theo th chôn v c thi t nhanh nh m chi m 1 gò n i tr c m t, khi cách gò ch ng m t trăm th c, tôi cho t t cũ đ ng l i dàn hàng ngang y m tr , r i tôi phóng 3 khinh binh vào l c soát, sau m t h i th y không có gì, h khoát tay cho cũ Trung đ i ti n vào. Khi vào t i n i, sau khi b trí xong, tôi th y trên gò có th t nhi u cây xanh che bóng mát, và có vài đĩa cá, lính tráng l i ùa xu ng xúm l i tát đĩa, khi đĩa cũ n, cá l ra l i đ c l nh nh bánh canh. M t lát sau cũ Đ i đ i theo tr c thẳng kéo t i kéo vào gò trú n cũng v a đ . Đêm t i, ch tr i t i h n, Đ i Bàng ra l nh kéo cũ đ n v ra đ ng tr ng đ đóng quân đêm, vì v trí ban ngày đã b l . Đêm đó chúng tôi không ng đ c gì cũ, vì lữ chu t đ ng đ đầu kéo t i, chúng bò ngang đ c, lưng s c ch đóng quân cũ a chúng tôi, l i còn chui t t vào mùng g m nh m chân tay cũ a chúng tôi n a ch . T m sáng hôm sau, có 1 đoàn xe bò đồng đ o kho ng m i m y chi c kéo ngang ch đóng quân. Lính tráng h i h đi đâu, h nói h kéo nhau đi tát đĩa, tr i đ t, tát đĩa mà kéo m t đoàn xe bò nh th này ! Chi u đ n, không bi t h đi đ n đâu, mà khi kéo xe v , xe nào cũng đ y p cá, h ch a l kh trong thùng trong ch u l n, sau đó h kéo ra b sông giao cho ghe hàng ch s n, ch cá v H ng Ng

Hôm sau chúng tôi kéo vào xóm nhà cũ t đ c theo bờ r ch, có tên là R ch Cái Cái. Khi vào đ n n i tôi l i đ ng tr m t ra nhìn, nhà gì mà k đ nh th này. Ng i dân h cũ t nhà cao lêu nghêu theo ki u nhà sàn, tôi bi t ngay là h ph i cũ t nhà nh th đ s ng cùng v i lữ. N i đây đúng là cùng tr i cu i đ t, ti ng bình dân g i là hóc-bà-tó. Đây cũng là vùng đ t tranh ch p gi a hai bên, chi n tr n n ra liên miên, nên ng i dân h s ng r t là t m b . C xã có vài ngàn ng i mà ch có vài ng i bi t đ c bi t vi t. H thông th ng v i bên ngoài b ng các ghe hàng t p hóa, hay ghe hàng bông (rau qu), đ c ch t i t H ng Ng . Nhà nào cũng có m t lu m m cá, có nhà còn có lu m m chu t đ ng, đó là th c ăn phòng h cho mùa n c n i. Ghé vào nhà ch i, ch nhà r t hi u khách và x i l i, b ng ngay ra m t chai r i đ , r i h i ng i nhà xé m m s ng tr n gi m t i t đ ng, b ng ra m i chúng tôi ăn v i khoai lang hay b p lu c. Lúc đ u tôi th y s l m không dám ăn, sau vì nhi u ng i ép quá nên tôi cũng n m đ c. Còn m m chu t đ ng thì cho tôi xá, nhìn th y đã hải nói chi t i ăn. Đám lính chúng tôi đang l i sinh m t ngh , đ c đ a v m t n i khô ráo, l i đ y p th c ăn, thi t là đã đ i, chúng tôi hành quân mà nh đi picnic. Nh ng trong tôi linh cũ m đi u gì đó không n, đ n v chúng tôi luôn luôn đ c tung vào nh ng n i hi m đ a, ch đầu ph i đi ch i nh th này.

Sau m t th i gian ho t đ ng đ n đ c, chúng tôi đ c tăng cũ ng 1 Chi đoàn thi t giáp, có kho ng 12 xe b c s t M113. V i s ph i h p này vùng ho t đ ng cũ a chúng tôi r ng l n h n. H ng ngày, chúng tôi ng i trên xe thi t giáp hành quân l c soát n i này n i n , v n yên bình, không h có ti ng súng. R i cái ngày giông bão đó đã đ n. Hôm đó, bình th ng nh m i ngày, chúng tôi lên xe đi hành quân. Đi đ n các đi m đã đ c ch đ nh s n trên b n đ , đi đ n ch này l c soát, không có gì l i đi đ n ch khác. Cu i cùng đoàn xe đ n 1 đi m, b t ch t đoàn xe dàn hàng ngang ngoài ruộng, h ng v m c tiêu là m t b v n r m r p. Lính Trinh Sát t i tôi đ c l nh xu ng xe, ti n vào b v n. Trung đ i tôi ti n v phía bên trái cũ a đ i hình Đ i đ i.

Đang đi tôi bỗng ng lên tiếng: "Tội t cđ t n ra mau, dĩ túm t m nh v y d ăn đ n m!" Không ngờ tôi nói cđ a tôi "lính nh mi u". Đ n phát n vang tr i d y đ t, tôi b trúng đ n, b t ng i ngã xu ng đ t, máu đ đầu ch y xu ng m t tôi thành dòng, tôi ra l nh b n tr x i x , n u không phía bên kia h th a th ng xông lên thì th t là nguy kh n. Súng n m t ch p thì im l ng, lúc đó tôi m i r nh r r m kh p ng i xem mình b th ng n i đầu. Tôi gi t mình kinh ng c và c m th y h t s c l ùng, b i vì tôi b b n trúng m t l t 2 viên đ n súng ti u liên AK, m t viên b n trúng vào đ u mũi súng ng n tôi nhét tr c b ng, viên đ n b ra văng t tán lên m t lên cánh tay, nên máu tuôn ra thành dòng là vì th , song ph n còn l i cđ a viên đ n chui t t vào đùi, máu tuôn ra khá nhi u nh ng không nguy hi m. Viên đ n th 2, m i th t là ghê r n, viên đ n b n trúng vào cái bóp tôi đ trên túi áo trái, p phía tr c trái tim, viên đ n qu y nát cái bóp, tôi đ r t nhi u ti n vì m i lãnh l ng, ti n và gi y t đã cu n viên đ n l i, n m yên trong đó, có l viên đ n đ c b n ra trong kho ng cách quá g n, làm viên đ n không đ s c xuyên phá. Lúc đó tôi s l m, b i vì tôi nghĩ ph i có m t phép l thiêng liêng nào đó đã che ch cho tôi, ch trên đ i này hi m có ai b b n trúng m t l t 2 viên đ n mà còn s ng nh tôi v y

Cũng ngay lúc y, tôi ch t nghe m t tiếng rên y u t cđ a ng i lính đ t cđ a tôi: "Th u Úy i! c u em! " Tôi nghe xong mà s đ ng h n, té ra nãy gi đ t cđ a tôi b trúng đ n mà tôi không hay bi t, b i vì cđ cao che khu t nên tôi không th y anh ta n m tr c m t, cách tôi ch ng dăm ba th c. Thông th ng các Sĩ quan Trung đ i Tr ng có 2 ng i lính đ t , 2 ng i này có nhi m v lo ch ăn ch ng và lo mang vác đ đ c cho ông Th y. Nh ng ng i lính đ t cđ a tôi th ng đ i v i tôi r t chí tình, h s n sàng s ng ch t vì tôi mà không h so đo tính toán. Khi tôi đ n Trung đ i xung tr n, 2 ng i lính này theo sát đ b o v cho tôi. Hôm nay, m t trong hai ng i đ t đã h ng đ n cho tôi, khi ngã xu ng đã kêu lên l i cđ u cđ u đ n tôi. Ít lâu sau thì anh ta ch t, tiếng kêu th m s u cđ a anh ta đã xoáy vào lòng tôi, và y yên trong đó t ngày y cho đ n bây gi . V y mà 37 năm đã trôi qua, tôi ch a có m t l n nào v đ ng tr c m anh, đ đ t m t nén nhang nói l i c m t . Anh ta là H sĩ Nguy n Văn Đ ng, m t cái tên v a bình th ng v a vô danh, n m l n khu t đầu đó trong m t tri u ng i đã n m xu ng trong cu c chi n tranh t c t i này.

Sau khi tôi b th ng, tôi giao Trung đ i l i cho Trung đ i phó là Chu n Úy Nguy n Th T ng. Tôi ra ngoài, leo lên xe Thi t giáp ng i nghĩ và ngó vào tr n đ a, tôi ch t th y Chu n Úy T ng dàn đ i hình hàng ngang xung phong vô m c tiêu, tôi kêu lên th ng th t: "Đ ng làm th , T ng i!". Sau đó, Trung đ i tôi b b n tan tác, Chu n Úy T ng b trúng đ n ch t t i m t tr n, m t v n m thao láo, có l anh ta không bi t sao mình l i ch t nh v y. Trung đ i tôi coi nh tan hàng xóa s . "T ng i! Vĩnh Bi t!"

Không bi t sao đ i đ i tôi đóng quân bên b R ch Cái Cái r t lâu. R i t i ngày Mùa N c N i kéo v , n c ch y ào ào m t chi u duy nh t, không có c nh n c ròng n c l n gi n a h t.

Những cái ngày dâng cao cả gang tay, đến lúc này đây mới thấy lúa sù là một loại lúa không diều, những cái dâng thì đầu thì lúa dâng thì đó, những cái sâu 5-6 mét thì cây lúa cũng dài như ng ra 5-6 mét, tôi chưa nào cây lúa lại không d như vậy. Rồi đến lúc cá Linh tràn về, cá nhieu đến những không biết cái man nào không cho xiết, có khi tôi thấy cá Linh nổi lên cả một khúc sông, và không một diều nào là người dân ở đây thà ăn m m ăn muối chứ họ không ăn cá linh, họ nói họ thấy cá Linh cả đời nên tự nhiên họ đâm ngần ngại. Ô! những cái dâng lên mãi, khi chúng tôi kiếm ch được đóng quân khá vất vả, chúng tôi rút lên gò thì r n về chu t cũng kéo lên gò, ban đêm chúng cả bò xích xích trong rừng chúng tôi trông thấy ghê khiếp. Cả đến về phía chi như ra thành công toán. Vào hôm đó toán cả thấy trò chúng tôi đi tìm một cái gò còn khô ráo.

Đêm đó như thấy ng tôi nghe được một mái l u, thì n a đêm tôi đang ngủ mê m t, thì cả m thấy có ai đang kh u kh u đ u mình. ả ch n tr n t n ai ng cũng ph i th t nh y th c, tôi cũng v y, tôi thấy lính gác báo đ ng nên về i ng i đ y ngay. Tôi ngó ra ngoài l u thì thấy đ i bóng trắng sáng v ng v c m t em bé gái kho ng 13-14 tu i đ ng nhìn tôi và m m c i th t t i t n. Tôi tr m t nhìn ng n ng m t h i r i m i bi t đó là h n ma, tôi s quá v i vàng n m xu ng kéo m n trùm kín đ u. Sáng hôm sau, tôi thấy ch tôi ng n m k bên 1 cái bàn th b ng g xiêu v o m c nát. Tôi bèn r o b c vào xóm đ h i thăm v cái gò này, đ c ng i dân cho bi t, tr c kia có m t em bé nhà nghèo l m, hàng ngày chèo xu ng ra đ ng nh bông súng, đem vô xóm bán đ o. M t hôm em cũng chèo ghe ra đ ng nh hàng ngày, sau đó súng đ n n ran, em b đ n l c ch t trên gò, em ch t tr h n thiêng không siêu thoát, đêm đêm hi n v khóc lóc th m thi t, dân làng thấy v y bèn làm cho em m t cái bàn th g đ nhang khói cho em. Câu chuy n th t t i nghi p. ả n i ch n tên bay đ n l c này, đ i s ng ng i dân kh n kh không sao k xi t, n u h mu n đi đ n m t n i ch n an lành khác, h cũng không bi t đi đâu, mà n u có đi cũng không bi t l y gì mà s ng.

Trong đời lính cả tôi, tôi s như t là ph i đi báo tin tr n h c thăm vi ng nh ng gia đình có ng i thân ch t tr n, v y mà có m t l n tôi đã ph i làm chuy n này m t cách b t đ c dĩ. Chu n Ủy Nguy n M nh Hà ra tr ng sau tôi kho ng m t năm, lúc đó anh ta m i 19 tu i, còn đ c s t nét con nít. Tôi nh h i tôi m i ra tr ng trông đã r t chán, anh chàng này trông còn chán h n tôi n a. M t cả Hà còn đ y m n tr ng cá, suốt ngày ch thích ng m k o, có ai r nh u, n l m anh ta m i u ng, v a u ng v a ch c l i hít hà nh u ng thu c đ c. Đi u đ c bi t nh t cả Hà là anh ta r t s ti ng n , khi nghe súng n anh ta nh m ch t m t, b t kín l tai, và m t mảy thì tái mét. Anh ta v làm Phó cho tôi, làm gi ng “ch nh”, tôi h i anh ta m t cách xách mé: “Sao ông nhất nh v y mà xin v Trinh Sát”.

Anh ta bèn phân tr n, anh ta đâu có xin gì đâu. Ban Quân s thấy không có ai tình nguy n nên ch đ nh b a, dè đâu trúng ngay anh ta. Khi đ ng tr n tôi lo cu ng cu ng đ m i chuy n, còn ph i đ ý đ n anh ta n a ch , anh ta có bi t gì đâu, thi t kh . Càng v sau các Sĩ quan r i r ng đ n đ n, C/U Hà cũng đ c đ a lên làm Trung đ i tr ng. Cái ngày đ nh m nh dành cho Hà là t i m t tr n M c Hóa. Cả đ i đ i đ c l nh t n công vào m c tiêu. Trung đ i cả Hà và m t trung đ i n a v vào m t chính di n, trung đ i tôi th c vào bên c nh s n. Hà đ n t đ i liên ch y đ n n n p vào m t gò m b ng đá ong, ngay lúc y phía bên kia phóng ra 1 trái h a t n B40, trúng ngay gò m , viên đ n n t t ra trúng ngay vào ng i Hà. T i nghi p Hà ch t

không toàn thây. Lúc Hà còn sống, mỗi khi tôi về phép, Hà thường nhường chỗ tôi ghé qua nhà Hà ở Sài Gòn, để mang dùm quà của gia đình xuống cho Hà, vì tôi khá thân thuộc với gia đình của anh ta. Hà mất đột ngột chỉ trong một tháng, thì tôi xin được cái phép 6 ngày về thăm gia đình. Tôi bèn ghé qua nhà Hà nhằm nói lời chia buồn với gia đình anh ta. Tôi về ăn tối, Ba Má của Hà chờ ủa ra nắm lấy tay tôi, rồi hỏi dồn dập:

“Sao cái hôm em Hà nó chết, mà cháu lại không về đưa đám tang em?”.

Tôi lúng túng trả lời:

“Thưa, lúc đó chúng cháu đánh nhau từng bầy, làm sao cháu bỏ được về mà về cho được.”

Thưa là về ăn uống xuống ghềnh, hai ông bà khóc ngất ngất, lúc đó ông bà còn lấy tay lau nước mắt, lúc sau thì để mặc, nước mắt tuôn ra xối xối làm ướt đầm cả ngực áo. Tôi kinh hoàng ngơ ngác đứng nhìn, tôi chưa bao giờ gặp phải một trường hợp bi thảm như thế này. Ông bà về ăn khóc về ăn khóc suốt ngày cho đến con không sao kịp dứt. Cha mẹ nào có con ra mặt trận, coi như đã chết nửa linh hồn, đêm ngày sống trong hồi hộp lo âu, mong ngóng con mình, mãi về sau tôi mới nghĩ ra được điếu này. Nghe ông bà than khóc một hồi, tôi không chịu được nghe nỗi đau và tôi cũng không nói một lời phân bua gì nữa hết, bởi vì lại nói nào cho được một chút mát quá lòng lao này. Rồi tôi nghĩ đến tôi, đến Ba Mẹ tôi, trong lòng tôi bỗng xúc lên một nỗi buồn không khi nào gặp. Tôi lo lắng đến nỗi tay tôi giã hai ông bà đi ra về. Trên đường về tôi ghé vào một quán cóc, ngồi uống rượu một mình, tôi buồn lắm. Tối hôm đó tôi về đến nhà khá muộn, cả nhà chờ đợi tôi quá lâu nên đã dùng rượu. Tôi ngồi vào bàn, Mẹ tôi bày thức ăn la liệt trên bàn cho tôi ăn. Về ăn tôi về nghĩ, mai kia nếu mình có chết, Mẹ cũng bày điếu cúng cho mình như thế này đây. Tôi chợt nhớ đến khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cha mẹ Hà, lúc đó bỗng nhiên tôi thấy ng Ba Mẹ tôi vô cùng. Tôi về ăn về ăn lòng tôi chực chờ nước mắt.

Cùng đi cùng vào tháng 2 năm 75, tôi bắt đầu nhường chỗ cho người nắm tay trên Móc Hóa. Tôi được đưa về điếu trên tay Bính xá Tiểu đoàn 9 Quân Y tại Vĩnh Long. Tối Bính xá, tôi theo dõi tình hình chiến sự trên chiến trường, khi mặt Ban Mê Thuột, tôi linh cảm có điếu gì đó không lành. Đến ngày 30-4-75, khi nghe lệnh buông súng đầu hàng, trong lòng tôi nát bấy. Sáng ngày 1-5, tôi bắt đầu ra khỏi Bính xá, đứng trên Quốc lộ 4, tôi nhìn về hướng Công Thành, thấy một trỗi lên đốm đỏ rực, báo hiệu một ngày mới. Lúc đó tôi không hề biết rằng, đó là cái ngày đầu tiên của một hành trình bất thường khác, có tên gọi là “Mặt Lửa”.

Đi Lính

Tác Giả: NĐC

Thứ Năm, 12 Tháng 7 Năm 2012 06:39

Bài viết này của tôi sao buồn quá, nhưng biết làm sao được, bởi vì đó là sự thật, cho tôi viết một lần này thôi, như như viết kết niệm, một kết niệm riêng.

Viết xong ngày 1 tháng 6 năm 2012.

NĐC.

Kết niệm ngày QLVNCH 19/06